

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asimov_Isaac-Princ_a_drak.pdb

PDB Name: Issac Asimov - Princ a drak.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.1.2003
Modification Date: 24.1.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Issac Asimov

Princ a drak

Král Marcus a jeho důstojná choť, královna Ermentruda, čekali dítě. Tedy, čekala je královna, zatímco král se zájmem přihlížel. Oběma již táhlo na čtyřicítka a tak už víceméně zanechali nadějí, že ještě budou mít potomka. Dokonce již zvažovali i adopci, ale museli se svého úmyslu vzdát - to když se ukázalo, že nalezcenci královské krve nejsou kupodivu k máni. Pochopitelně bylo nemyslitelné, aby osvojili nalezence nižšího původu.

Jenže, jak se to mnohdy stává, plané povídání o adopci jakýmsi neznámým způsobem pohnulo jejich metabolismem, a než by napočítal do deseti naturálních daní, vyždímaných z chudých rolníků, už královna šeptala králi tu sladkou novinu. Ten vytřeštil oči a vyhrkl: „Propána, jak se to mohlo stát?“ a královna poněkud upjatě odsekla, že jestli to neví on, pak už asi nikdo.

Jak se blížil čas porodu (a z jakéhosi záhadného důvodu trvá královnám těhotenství úplně stejně dlouho jako komorným), vyvstal problém se křtem potomka.

Královna, která se teď cítila čím dál mizerněji a už si přála mít to všechno za sebou, prohlásila: „Upřímně doufám, že to bude chlapec se všemi vlastnostmi, jaké má náležitý princ mít, protože, můj drahý, bych si to celé rozhodně nechtěla zopakovat.“

„To zajistíme, má královská lásco. Pozveme samozřejmě na krtiny všechny sudičky z celého království, a ty už se postarají, aby byl statečný, pohledný a vůbec měl všechny kladné vlastnosti, co jich jen je.“

„Jsi si tím jistý?“ zapochybovala královna Ermentruda. „Mluvila jsem včera s dvorním čarodějem a ten tvrdil, že vlastně všechno záleží na genetice.“

Král Marcus se zakabonil. „Chceš snad říci, že osud našeho královského dítěte závisí na jediné ženštině? A kdo to vůbec je, nějaká zvlášť mocná sudička?“

„Ne, můj drahý, není to sudička.“

„A kdo tedy?“

„Nevím, ale prý se podle ní řídíme všichni.“

„Já tedy,“ prohlásil král podrážděně, „se řídím svým královským rozumem a nevěřím nějakým babským pověrám, že bych se řídil podle ženštiny, kterou neznám a o níž nic nevím. Já vím o sudičkách a to mi stačí.“

„Dobře, dobře, můj milý,“ chlácholila ho královna, „doufám ale, že na žádnou nezapomeneš s pozvánkou.“

Král se zasmál. „Copak jsem padlý na hlavu?“

Jak Marcus, tak i Ermentruda vyslechli mnoho příběhů o sudičkách, které někdo zapomněl pozvat na krtiny. Pokaždé a bez výjimky to mělo velmi neblahé následky; sudičky stejně přišly a ještě to nebohému dítěti pěkně zavařily. Člověk by řekl, že se panovníci poučí a dají si pozor, ale na královských dvorech se to stávalo překvapivě často.

Králi Marcusovi a královně Ermentrudě se to ovšem nestalo. Prošli si nejnovější verzi adresáře registrovaných sudiček a dali si velký pozor, aby každé ze zapsaných odeslali pergamen s pozvánkou.

A to byla chyba, neboť tím se stalo, že pozvání dostala i sudička Popleta, a kdyby ji královský pár jen trochu znal, jistě by ji vypustil ze seznamu. Po pravdě řečeno, byla to ta nejpříjemnější a nejhodnější ze všech sudiček na světě, a tak by ji opomenutí nijak nerozladilo. Všude, kam byla pozvána, byla duší celé společnosti - neustále se smála, vyprávěla vtipy a zpívala veselé písničky. Možná nechápete, co na ní v tom případě mohlo být špatného. Jenže jak Popleta přišla na nějaké krtiny, nenechala si vymluvit, že dítěti dá dárek, a to byl právě ten kámen úrazu. Pravda, ona to nemyslela zle, jenže když pronášela zaříkadlo, pokaždé se jí ho podařilo nějak zkazit.

A stejně to dopadlo i tentokrát. Sudička za sudičkou přistupovaly ke kolébce, v níž ležel malý princ (byl to skutečně princ, a královna Ermentruda prohlásila zcela jasně hned po porodu - tedy hned poté, co popadla dech - že to bylo naposled) a udělovaly mu dary - šarm, státnické chování, pronikavou inteligenci, smysl pro humor, atakdále atakdále.

A pak přišla řada na Popletu. Zamávala nad princem kouzelnou hůlkou a pronesla mystická slova, která z něj měla učinit toho nejšikovnějšího prince v historii.

Jediná potíž tkvěla v tom, že než sudička došla ke kolébce, upustila hůlku, a jak z toho byla celá rozrušená (snad jen nebesa vědí, proč pokaždé upustí hůlku právě v tu nejnevhodnější chvíli), uchopila ji za nesprávný konec. Samozřejmě dobře víte, co to znamená.

Jedna z jejích kolegů k ní spěšně přistoupila: „Popleto, má milá, držíš hůlku -“ jenže už bylo pozdě. Popleta pronesla

zařikadlo, zamávala rukojetí hůlky nad roztomilou hlavičkou děťátka - a, jak jinak, vlastnost přesně opačná tomu, co Popleta malému princovi přála, se rozlila kolem jeho hlavičky jako nakřivo posazená svatozář.

Netrvalo dlouho a královští rodiče zjistili, že je něco v nepořádku. Teprve ve třech letech dokázal princ ujit bez pádu více než dva lokte. Než něco uchopil, pětkrát mu to vypadlo z ruky. A neustále se pletl do cesty. Královský číšník o něj věčně zakopával - a bez výjimky pokaždé, když nesl na stůl to nejlepší víno. Malému princovi zkrátka nikdy nedošlo, že by měl lidem uhnout z cesty.

Nikdo se na něj samozřejmě nezlobil, protože měl dary od ostatních sudiček. Měl skvělou povahu, chápal vše, co mu lidé říkali, byl poslušný, chytrý, roztomilý a prostě, vše na něm bylo rozkošné - až na tu šikovnost.

Nebylo proto divu, že mu rodiče samou rozkoší dali jméno Rozkošný, a že malý princ skutečně takový byl. Dokonce i ve chvíli, kdy rozbíjel další drahocennou číši či džbán - protože rozbíjel se železnou pravidelností vše, k čemu se jen dostal - byl pro své okolí rozkošný.

Můžete si být jisti, že rodiče kontaktovali nešťastnou Popletu, a královna se jí velmi zdvořile (člověk musí být k sudičkám velice zdvořilý - některé z nich jsou totiž hrozně popudivé) dotázala, co se vlastně stalo.

Popleta slušně zrudla a řekla: „No, tedy, asi jsem nějak náhodou vzala hůlku za špatný konec.“

„Inu, to se stává, má milá,“ odvětila královna Ermentruda chlácholivě, „a nemohla bys vzít hůlku tentokrát správně a zkusit to znovu?“

„Já bych moc ráda,“ vzdychla Popleta, „udělala bych to okamžitě, jenže sudičkovské předpisy bohužel nedovolují zrušit kouzlo, když bylo učiněno v dobré víře.“

„Když to neuděláš,“ naléhala královna, „budeme v hrozně těžké situaci.“

„Když to udělám,“ opáčila Popleta, „vyloučí mne ze Svazu sudiček.“

A na takovou hrozbu není žádný argument.

Situace se zhoršovala čím dál víc. Když bylo princovi Rozkošnému třináct, byl svěřen do péče tanečnímu mistru, neboť jednou z nejdůležitějších povinností mladého následníka je účast na královských plesech. Tam se od něj očekává, že bude tančit s dvorními dámami a dokonale ovládat gavotty, menuety a ostatní módní tance.

Jenže tohle bylo zcela beznadějně. Princ Rozkošný by nemohl hůře tančit ani po ruku. Kdykoli měl postoupit pravou nohou, postoupil levou a naopak. Kdykoli udělal úklon, narazil přitom hlavou do čela partnerky. Když učinil piruetu, pokaždé bez výjimky vrazil do někoho jiného. A za žádnou cenu nedokázal udržet rytmus.

Taneční mistři sice ve strachu, aby se nedopustili urážky majestátu, stále hlásili jeho královským rodičům, že tančí jako sám anděl, bylo jim však samozřejmě jasné, že se motá sálem takřka navlas stejně jako opilý námočník.

A bylo ještě hůř, když byl princ nucen cvičit se ve zbraní. Ani ti nejzručnější šermíři nedokázali princovi zabránit, aby se v zápalu boje nepraštil vlastním mečem. Při zápasení zase, ať se jej jeho protivníci snažili udržet na nohou sebevíc, si princ Rozkošný prostě šlápl na tkaničku a už ležel.

Král Marcus z něj byl docela zoufalý. „Má milá,“ svěřil se královně Ermentrudě, „náš drahý syn, princ Rozkošný, bude zítra slavít dvacáté narozeniny, ale ples uspořádat nemůžeme, protože neumí tančit. Nemůžeme vyhlásit ani turnaj, protože náš syn neumí bojovat. Upřímně řečeno, neodvažuji se uspořádat ani průvod, protože následník velmi pravděpodobně zakopne a upadne i při pouhé chůzi.“

„Mohl by jet na koni,“ navrhla s pochybami v hlase královna Ermentruda.

„Tvé pochyby v hlase jsou namístě, má drahá, protože jsi našeho syna jistě na koni viděla.“

„Viděla,“ přiznala královna.

„Pak tedy víš, že se na koňském hřbetě natřásá jako pytel brambor, místo aby sladil rytmus s krokem koně.“

Královna si povzddechla. „Co tedy budeme dělat?“

„Co můžeme dělat? Musíme ho poslat do světa, aby si hledal štěstí.“

„Ne, to ne,“ bránila se královna. „Vždyť je to náš jediný syn.“

„Co tím myslíš? Pokud jsem jen trochu pochopil tradice, král má mít tři syny, má je poslat do světa všechny, jednoho po druhém. My můžeme poslat jenom jediného - protože jsi odmítla mít další.“

Královna se okamžitě rozplakala. „To je od tebe kruté,“ vyčítala. „Kdybys musel mít děti ty, tak bys takové věci neříkal. Kéž by sis to mohl zkusit sám, když ti to připadá tak zábavné. Kéž by to mohl zkusit každý muž -“

Král Marcus ji chvatně chlácholil: „Neplač, má drahá. Řekl jsem to neuváženě a nemyslel jsem to zle. Ale tak či onak, budeme muset Rozkošného poslat do světa. Je to tradice.“

„Vždyť přijde k úrazu. On s tím nemůže nic dělat. Je prostě nešikovný, protože ta pitomá Popleta -“

„Tíše,“ zarazil ji spěšně král, „mohla by lítat někde kolem a slyšet tě. A navíc, náš syn je sice nešika, ale má všechny ostatní dobré vlastnosti, a to by mělo stačit. Může jít do světa, zabít draka a oženit se s krásnou princeznou, pak porazit ve službách svého tchána, nepřátelskou armádu a získat jeho království, aby měl dvě. Stane se velikým králem a dobyvatelem. Jestli ses někdy učila dějepisu, pak víš, že se takové věci dějí skoro pořád.“

„Jenže kde se to má stát? O žádném draku v okolí nevím. Nejsou tu už celá léta.“

„Pochopitelně. Princové je neustále zabíjejí, takže teď drakům hrozí vyhynutí. Ostatně, už jsem slyšel nějaké zvěsti o tom, že by se všechna království měla dohodnout a další hubení draků zakázat.“

„To by bylo přece sprosté vůči pannám,“ namítla královna rozhořčeně. „Vždyť draci nic jiného nežerou.“

„Já vím. Proto taky Svaz panen proti ochránářskému hnutí zuřivě bojuje. Právě rozesílá žádosti o finanční příspěvek na kampaň pod heslem: ‚Koho máte radši k dispozici - panny, nebo draky?‘ Myslím, že princové můžou hubit místo draků bazilišky, chiméry a hydry, ale ti všichni jsou už taky na vyhynutí. Žijeme v těžké době - ale i tak je ještě naděje. Řekl jsem čarodějovi, ať projde inzeráty na volná místa ve Věstníku drakobijců. V království Poictesme mají draka, kterého se chtějí zbavit, a v inzerátu je i obrázek královské dcery. Je docela pěkná, jenže drak se zdá být pěkně velká potvora a princům se do takového úkolu zřejmě nechce.“

„Jestli je drak velká potvora, pak rozhodně nehodlám nechat Rozkošného, aby riskoval život -“

„Ale já už se, má drahá, Rozkošného ptal. Možná je nešika, ale je statečný jako lev - a dost velký lev. Navíc na něj udělaly dojem míry té mladé dámy, které král Poictesme prozíravě v inzerátu uvedl.“

„Už ho nikdy neuvidím,“ zakvílela královna. „A ta potvora princezna má určitě silikonové implantáty.“

Královně sice často pláče, ale princové stejně musí konat svoji povinnost.

Princ Rozkošný si sbalil sedlové brašny, nabral si dostatečnou zásobu zlatáků a nastudoval si trasu do Poictesme na mapě, kterou dodal čaroděj, a která zachycovala všechny hlavní cesty. Přibalil i pár dvanáctistopých kopí a svůj spolehlivý meč, jakož i brnění, o kterém čaroděj prohlásil, že je lehké a navíc nerezaví, protože je vyrobeno z kouzelného kovu jménem hliník.

Potom vyrazil na cestu, a král s královnou mu mávali, dokud jim nezmizel s očí. Spolu s nimi stálo u cesty i hezkých pár zvědavců, kteří přišli prince povzbudit a příležitostně uzavřít sázku, zda následník trůnu spadne z koně ještě dříve, než zmizí z dohledu.

Jednou či dvakrát se mu to povedlo.

Rozkošnému trvala cesta z domovského království do Poictesme standardní pohádkovou dobu - rok a den.

Přesněji řečeno, za tuto dobu dorazil do královského paláce. Na hranice říše dospěl o pár týdnů dřív.

V paláci se jej ujal starý komorník. Nanejvýš pečlivě prostudoval princův občanský průkaz, ve značně ohmataném atlase si našel, kde leží princovo království, a zavolal do rejstříku princů, aby se informoval o hostově solventnosti.

Vše bylo zřejmě v pořádku, protože komorník kysele pokývl a prohlásil: „Vypadá to, že jste okej.“

„Skvělé,“ odušil princ Rozkošný a klopýtl o nepatrný výčnělek na téměř dokonale hladké podlaze. „Dostanu číslo?“

„Číslo? Jaké číslo, Výsosti?“

„Abych věděl, až na mne přijde řada - tedy kdy mám vyjet zabít draka.“

„Ale to můžete kdykoli. V současnosti jste jediný cizí princ, který se nachází na našem území. Cizích princů máme málo.“

„Drak je dost nebezpečný, co?“

„Těžko říci. Ti bačkorové se sotva přiblíží na dohled, a hned vezmou do zaječích. Nikdo zatím neměl tu slušnost nechat se ještě před odchodem zabít.“

Princ účastně mlaskl. Jakákoli známka, svědčící o úpadku dobrých mravů, ho pokaždé velmi deprimovala. „Se mnou tomu bude jinak. Zajdu jen za králem, abych se s ním seznámil a dostal od něj požehnání, a pak omrкну - tedy pozdravím se s vaší krásnou princeznou. Mimochodem, jak že se jmenuje? V inzerátu to nepsali.“

„Laurelena, Výsosti.“

„Pozdravím se tedy s Laurenou. Je má budoucí tehyně, královna, ještě naživu?“

„Ano, ale uchýlila se do kláštera.“

„Ach tak. To patrně těší každého s výjimkou onoho kláštera.“

„Máte pravdu, Výsosti. Klášter si už stěžoval.“

Král Faraday přivítal prince Rozkošného s hlubokou skepsí, jež se ještě prohloubila poté, co se princ ležérně opřel o své kopí a to mu podjelo.

„Opravdu víš, jak zabít draka?“ ujišťoval se král.

„Tímto kopím,“ prohlásil princ Rozkošný a až příliš horlivě zbraní zamával, takže mu tato vyletěla z ruky a prolétla oknem, přičemž rozbila ručně malovanou tabulku.

„Koukám, že funguje samo,“ poznamenal král Faraday ještě skeptičtěji, a poslal pro kopí sloužícího.

Princezna Laurelena vstřebala princovy svaly a obdivné pohledy a vě-novala mu okouzlující úsměv. „Jen se při tom zabíjení draka nenech zabít sám, princí,“ nabádala jej. „Mrtvý bys mi nebyl k ničemu.“

„Tys ten nejlepší důvod k životu, jaký jsem kdy měl,“ ujistil ji princ a píchl krále do oka pérem klobouku, kterým při dvorně úkloně zamával.

Následujícího jitra obdržel instrukce od kouzelníka krále Faradaye. Nato se vydal na cestu, povzbudivě mávaje králi i jeho dceři.

Král mu zamával v odpověď a mrzutě konstatoval: „Možná by toho draka mohl zabít tím kopím, co létá samo, nebo tím kloboukem - ten je ještě nebezpečnější.“

„Jen si představ, otče,“ odpověděla Laurelena, která byla krásná jako sám den a měla dlouhé plavé vlasy, jimž se nedalo zholat nic vytknout, „jen si představ: jestli princ zabije draka, všechny panny v království budou rázem v bezpečí.“

„A ty navíc taky,“ přikývl král Faraday.

Na což Laurelena reagovala rošťáckým úsměvem: „Ale otče, kdyby tě tak slyšel princ. Co by si pomyslel?“

A šlápla králi na nohu.

Princ Rozkošný jel naznačeným směrem celý týden a den, aby poté shledal, že se nachází v hloubi temného lesa.

Už si začínal říkat, že takové místo je jako stvořené pro dračí pelech, když tu kůň napřímil uši a rozšířil nozdry.

On sám vzápětí nastražil uši také, neboť zaslechl hluboké chrápání, přesně takové, jaké popisovala jeho Příručka lovců draků. Bylo to opravdu hluboké chrápání a naznačovalo, že jeho původcem bude asi dost velký drak.

Vzápětí se princovi rozšířily i nozdry, neboť ucítil nezaměnitelný pach dračího pižma. Nebyl to příjemný pach.

Princ Rozkošný se zastavil, aby uvážil další postup. Z chrápání bylo zřejmé, že drak spí, a podle příručky spal tvrdě a dal se jen těžko vzbudit. To bylo celkem logické, neboť draci nemají přirozených nepřátel s výjimkou princů a obvykle mohou spát v klidu a nerušeně.

Samozřejmě bude čestné, když párkrát píchne obludu kopím a počká, až se drak probudí. Pak budou podmínky stejné na obou stranách.

Na druhé straně, pomyslel si princ Rozkošný, budou opravdu stejné? Koneckonců drak byl mnohem větší a silnější než princ, i kdyby do své velikosti započítal koně. A drak mohl navíc létat. A chrlit oheň.

Copak je tohle fér? Ne, usoudil princ Rozkošný.

A láme si s tím drak hlavu? Ne, odpověděl si.

A protože princ docházel k dvornímu čarodějovi na lekce logiky, došel k celkem přesnému závěru, že síly budou zhruba vyrovnané pouze v případě, bude-li drak spát. Pokud spí, nebude moci létat a chrlit oheň, stále však bude větší a silnější než princ, a tak bude stále ve výhodě.

Princ Rozkošný pobídl koně a dojel na mýtinu, odkud se mu otevřel pohled na spícího draka. Byl opravdu veliký. Měřil na délku dobrých sto stop a byl pokrytý tvrdými šupinami, které, jak říkala příručka, obyčejné kopí neprorazí. Musí tedy mřít na oko, které bylo našťastí zavřené.

Princ Rozkošný namířil kopí a vrazil koni ostruhy do slabin. Věrný kůň se vrhl vpřed a princ upřel svůj zrak pevně na oko spící obludy.

Oko princovo zůstalo pevné a přesné, kopí však želbohu nikoli. Udržet pevné oko i kopí byl výkon nad hranici princových možností, a hrot kopí se proto sklonil víc, než bylo žádoucí. Zbraň se zabodla do země a vymrštila prince vysoko do vzduchu.

Násada se mu vysmekla z rukou a mladý následník přistál na čemsi tvrdém a šupinatém. Instinktivně a zoufale to něco sevřel, aby vzápětí shledal, že sedí drakovi na krku hned za hlavou.

Náraz draka probudil a hlava se vznesla dobrých dvacet stop nad zem. „Hej, nech toho!“ vykřikl mimoděk princ.

Drak se vyhrabal na nohy a hlava vystřelila o dalších deset stop výš. Kůň si všiml, že je jeho pán ten tam, a moudře usoudil, že bude lepší se vrátit domů. Otočil se a prehl. Princ Rozkošný čelil obludě zcela sám.

Drak otočil hlavu, očividně pátraje po zdroji zvuku a po tom nepatrném břemeni, které cítil za krkem, ale samozřejmě nic neviděl. Ač byly jeho schopnosti mimořádné, otočit hlavu o sto osmdesát stupňů přece jenom nedokázal.

Nakonec řekl hlubokým, dunivým hlasem: „Hej, je tady někdo?“

Princ Rozkošný vyřeštil oči. Žádná z oněch mnoha knih a spisů o dracích, které v průběhu své královské výchovy absorboval, se nezmiňovala, že by drak mohl mluvit - a ještě ke všemu nepochybně slangem nižších vrstev.

„To jsem přece já,“ odpověděl. „Princ Rozkošný.“

„A copak tam děláš? Slez dólu, jó? Vymajzni mi z krku.“

„Nechci. Ty bys mne sežral.“

„Nesežeru tě. Zaprvý, nemám hlad. Zadruhé, copak si myslíš, že bys mi chutnal? Slez dolu a hodíme řeč. Nemáš žádný kopí, že ne?“

„Obávám se, že jsem ho ztratil.“

„Tak prima. Slez dólu a mluv jako civilizovanéj drak.“

Velká hlava a krk se pomalu snesly dolů, a když se dotkly země, princ Rozkošný opatrně sklouzl do trávy. Tam, kde se kabátcem zachytil za ostrý okraj šupiny, v něm měl malou trhlinu.

Zacouval do lesa. „Určitě mne nenapadneš?“

„Si piš že ne. Sem ti to slíbil. Dračí slovo platí. Ne jako dyž něco slíbíte vy, zatracený princové. Proč nás sem furt chodíte votravovat? Jeden z vás mi zabil ségru. Jinej zas tátu. Co sme vám udělali?“

„No, vždyť přece žerete panny.“

„To je kec. V životě bych se panny nedotk. Dycky smrděj po laciný voňavce. Dyž sem byl malej, jedny sem volíz ksicht. Pfuj. Samej puďr. Panny nejsou jedlý.“

„Ale co tedy žerete?“

„Nic moc. Já žeru trávu, ovoce a kořínky, a sem tam někdy mladýho králíka nebo kočku. A vy na nás chodíte s koňma a mečem a kopíma a my přitom nic neudali.“

„Ale každý říká, že žerete panny.“

„To se jen chtěj panny udělat důležitý. Z toho by se jeden zcvoknul. Uááá.“

„Hej!“ vyjekl princ Rozkošný. „Ne abys začal chrlit oheň -“

„Kdo, já?“ Drak ohrnul spodní ret a v oku se mu zaleskla asi tak pintová slza. „Já nemůžu chrlit voheň. Sem nejspíš jedinej drak, co nemůže chrlit voheň.“

„Ale? Proč ne?“

Drak si těžce povzdechl a vzduch naplnil lehce hnilobný pach. Princ Rozkošný si zacpal nos, ale drak si toho nevšímal.

„To je smutnej příběh,“ postěžoval si.

„Mohu jej slyšet, ehm, pane? Mimo chodem, jaké je vaše jméno?“

„Mý méno? Bernard, ale můžeš mi říkat Bernie. S tím to celý začlo. Dyž mě křtili.“

„Při vašem křtu?“ vykřikl princ Rozkošný. „Jaká náhoda. Moje potíže začaly stejně.“

„Jo, ale jaký může mít princ potíže? A teď mě poslouchej. Muj tatík a mamka chtěli, abych měl dobrej start do života, a tak mi dali méno Bernard, což je v naší rodině šťastný méno, no a na krtiny pozvali každou sudičku v tomhle království. A přišla tam i náká cizí, čertví gde se tam vzala.“

„Cizí sudička?“

„Jo. Moc prima stará dáma, říkali mi naši, jenže holt se jí to nák nepovedlo. Víš co myslím? Prostě to zvorala.“

„Nejmenovala se Popleta?“

„Jo, menovala. Japa to víš?“

„Ta samá sudička byla i na mých krtinách.“

„A taky ti to zvorala?“

„A jak."

„No, tak to sme kámoši v neštěstí. Ruku na to."

Drakův obrovitý pařát se napřáhl k princovi a pohltil jeho nepatrnou ručku.

„Víš, co mi provedla?" zeptal se drak.

„Ne."

„Dyž se všechny vostatní sudičky postaraly, abych byl velkej a silnej a měl pěkný šupiny, chtěla mi dát do vinku pořádněj plamen, jenže to zmasčila. Žádněj voheň nemam."

„Ale já tomu nerozumím. Když nechrlíš oheň, Bernie, proč na tebe princové nezaútočili? Slyšel jsem, že utekli, sotva tě zahlédli."

„To je na tom to nejsmutnější. Nigdo se ke mně nechce ani přiblížit. Dokonce ani dračice. No jen se na mě koukni. Sem velkej a silnej, a přitom sem neměl ženskou už pětasedmdesát let."

„A proč ne?"

„No, dyž se rozčilim nebo trošku rozhicuju, estli víš, co tím myslím, jako u dračice, začnu cvoknout a nechrlím voheň, ale něco jinýho."

„A co?"

„Ceš to vidět?"

„Ale neublíží mi to, že ne?"

„To víš že ne. Jen mně chvílku nech, abych se dostal do té správný nálady."

Drak se chvílku mračil, a pak prohlásil: „Ted'!", načež otevřel tlamu a vydechl. Princ Rozkošný se okamžitě sesypal k zemi a držel si křečovitě nos. To, co se vyřinulo, byl ten nejodpornější, nejzkaženější a nejotravnější puch, jaký kdy princ cítil. Ležel na zemi a bezmocně se dusil.

„Za chvílku je to pryč," povzbuzoval ho drak. „Dal sem tam jen malou dávku. Ale na některý věci je tohle lepší. Plameni uskočíš, tomudle né. Jak sem dejchnul, všický ty rytíři vzali roha. Jenže dračice taky. To je život na bačkoru."

Drak smutně potřásl hlavou.

Princ Rozkošný se roztřeseně zvedal. Les kolem stále ještě páchl, ale už se to dalo vydržet.

„Co kdybys se mnou vyrazil do Poictesme?" nadhodil. „Mohl bych tě představit králi Faradayovi."

„Có? A nechat se prošpikovat kopím vod celýho hejna rytířů?"

„Neboj se a věř mi. Dostane se ti královského uvítání. Budeš mít trávy a králíků, kolik se ti jen zachce."

„Jak to?"

„Uvidíš. Věř mi. Ale budu ti muset jet na zádech; už totiž nemám koně."

Princ Rozkošný se vrátil na Berniem. Seděl mu přímo za hlavou a sledoval svět ze třicetistopové výše.

Zprvu všichni s křikem prchali, ale princ Rozkošný neustále volal: „Přátelé, tenhle drak je ochočený a hodný. Jmenuje se Bernie. Řekni jim něco, Bernie."

A drak zahuhlal: „Čau, lidi. To sem jenom já a můj kámoš, teda princ."

Nakonec se přece jen ti nejstatečnější z rolníků, nádeníků a měšťanů odhodlali a šli za drakem. Ten krácel vpřed mohutnými kroky a dával přitom pozor, aby nikoho nezašlápl. Velká hlava se majestátně otáčela ze strany na stranu a princ neméně majestátně mával na všechny kolem.

Jak se ta novina rozkřikla, zástup zvědavců podél cesty houstl a než Bernie dorazil do hlavního města a zahrnul po hlavní třídě k zámku, mávajíc diváci změnili jeho pochod v triumfální procesi.

„Hele, voni ty lidi nejsou zas tak špatný, dyž je drak pozná zblízka, có, princ?"

„Jsou skoro civilizovaní," souhlasil princ Rozkošný. Král Faraday je vyšel uvítat a s ním i Laurelena, která volala:

„Buď pozdraven, můj statečný princ Rozkošný."

Objevil se i čaroděj. Promnul si oči a vyjekl: „Propána, kde se tady vzal apatosaurus?" Ale čaroděj často mluvil nesmysly a tak si ho nikdo nevšímal.

Bernie byl ubytován v té nejodlehlejší královské stáji. Když na to král Faraday dohlédl, vrátil se do trůnního sálu a sdělil princovi Rozkošnému: „Připouštím, že to byl od tebe husarský kousek, přivést tu nestvůru až sem, ale kvůli tomu jsem si tě nezjednal. Tys ji měl zabít."

„To ano, ale ochočený drak je mnohem lepší než mrtvý drak, Vaše Veličenstvo, a já vám to rád vysvětlím, dopřejete-li mi sluchu."

„Poslouchám"

„Pro začátek předpokládám, že máte, jako správný monarcha se vším všudy, nepřátelského souseda, s nímž už válčíte po celé generace. Jistě jste už poplenil jeho zem a on poplenil vaši a mnoho lidí na obou stranách zahynulo."

„Pochopitelně. Tohle je civilizovaná země, a nás by ani nenapadlo se chovat jinak. Samozřejmě, že jsme ve válce s tou bezectnou, barbarskou Lotharingií, jež se rozkládá na východě."

„A kdo má momentálně převahu? Vaše armáda, nebo jejich?"

Král Faraday si odkašlal. „Momentálně si lehkou převahu vynutila Lotharingie a jejich šiky postoupily na deset mil od našeho provinčního města Papeete."

„A chtěl byste zničit jejich šiky a vnutit jim takový mír, jaký jen budete chtít?"

„Samozřejmě, ale kdo by něco takového dokázal?"

„No přece Bernie a já. Zcela sami."

„Lotharinské síly čítají na tisíc statečných, po zuby ozbrojených rytířů. Tvůj drak možná pár z nich zabije, ale sám přijde o život, čímž značně poklesne morálka v našich řadách."

„Nepřijde o život. Sežeňte mi sedlo, které by se hodilo na Bernieho krk, a také otěže, abych nepadal. Požádejte čaroděje, ať mi obstará nějaký materiál, který umí vyčistit vzduch a který bych si mohl dát na hlavu. No a konečně mi

dejte malou eskortu, s níž pojedu vstříc lotharinské armádě."

„Malou?"

„Až dorazíme k Lotharincům, mohou se vzdát. Bernie a já se postavíme nepříteli sami. Vaše armáda by však měla číhat na křídlech a odříznout nepříteli cestu, až se dá na ústup."

„Je to čiré šílenství, ale učiníme, jak si přeješ. Koneckonců, ty jsi draka přivedl, zatímco ostatní před ním jenom utíkali."

Sedlo a otěže byly bleskově připraveny. Čaroděj dodal předmět podivného tvaru, jenž však dokonale seděl na hlavě prince Rozkošného.

„Tohle vyčistí vzduch dokonale," oznámil čaroděj. „Jmenuje se to plynová maska." Jako obvykle ho však nikdo příliš neposlouchal.

Princ Rozkošný a Bernie se objevili před nepřátelskými liniemi. Lotharinci byli seřazeni a jejich řady se kopírní jen ježily.

Přesto jejich řadami proběhlo zachvění: to když se před nimi vynořil drak a vysoko na něm v sedle jezdec s tváří zakrytou jakýmsi předmětem, jenž jej činil ještě děsivějším, než byl jeho komoň.

Koneckonců, každý v Lotharingii viděl někdy obrázek draka, ale nikdo neviděl plynovou masku - ani na obrázku, ani v reálném životě.

Lotharinský generál však statečně oslovil své šiky: „Je to jen zvíře, jedoucí na jiném, moji chrabří Lotharinci. Necouvejte a chovejte se jako muži. Obstupte draka, uhýbejte jeho plamenům, a sekejte jej do ocasu. Bolest jej záhy přinutí k ústupu."

Princ Rozkošný pokývl: „Slyšíš je? Chtějí tě sekat do toho nádherného ocasu."

„To sem si moh myslet," zahuhlal drak, „ale sekat mě nebudou, páč sem se rozčilil."

Otevřel obrovitou tlamu a z ní se s hromovým hřmotem vyvalil nesmírný oblak hnilobně páchnoucího plynu. Klesl rychle dolů na lotharinské šiky, a když na ně narazil a rozlil se do okolí, ozbrojenci zahazovali zbraně a dávali se na útěk. Zajímalo je jen jediné: jak uniknout tomu příšernému zápachu.

O několik mil dál se neuspořádaný prchající dav střetl s čekajícími voji Poictesme, a jen málo z Lotharinských uniklo smrti nebo zajetí.

„Měj si mou překrásnou a panenskou dceru, prince Rozkošný," prohlásil král Faraday, „a protože nemám syna, zdědíš po mé smrti mé království a s ním, vedle říše tvých vlastních rodičů, i dobyté území Lotharingie. Co se tvého draka týče, bude s ním zacházeno jako s hrdinou tak dlouho, dokud si bude přát mezi námi zůstat. Může dostávat to nejjemnější seno, jaké roste na královských lukách, a bude-li mít chuť na nějaké zvíře, nachytáme mu jich, co hrdlo ráčí."

„Myslím, že by stál o jednu či dvě dračice," řekl princ Rozkošný nesměle.

„I to se dá zařídít," kývl král, „pokud se drak naučí alespoň trochu krotit své vášně."

Během svatebního obřadu a slavnostního procesí zakopl princ Rozkošný dvakrát, ale, jak se posléze svěřil ve stáji Berniemu, „- na tom nezáleží. Vlastně to tak dopadlo jen díky Popletě. Kdybych nebyl nešika, nepřistál jsem ti na krku, a kdyby ti nesmrdělo z tlamy, nerozehnal bys nepřátelskou armádu. - Ale teď už musím jít za svou krásnou ženou."

Jak se posléze ukázalo, o svatební noci zas tak nešikovný nebyl, a tak žil s princeznou Laurelenou šťastně až do smrti.

Scanning and corrections by Gavignus – gavignus@tiscali.cz